

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

MICHAL LURIE:

Herecká práce v projektovém divadle a v divadle s pravidelným provozem

Jako téma své magisterské práce zvolil Michal Lurie srovnání herecké práce v projektovém divadle a v divadle běžného provozu. V jednotlivých kapitolách popisuje průběh zkoušení inscenací v těchto odlišných prostředích a na základě rozdílů vztahových, finančních, časových i prostorových podmínkách zkoumá jejich vliv na hereckou práci. Opírá se zejména o zkušenosti, které získal v projektech souboru Tygr v tísni a zkoušení inscenací během první sezóny angažmá v libereckém divadle F.X.Šaldy.

Diplomant píše o svém prvním větším zkoušení v rámci inscenace Golem ve Vile na Štvanici v režii I.K. Kubáka a dramaturgii Marie Novákové. Způsob zkoušení, který vychází z improvizací a později z "imerze" (z latinského immersionem), již lze anglického immersion přeložit jako „jev vnoření se, vtáhnutí do děje, ponoření se, kdy tekutina (obsah) tvoří veškerý prostor okolo lidského těla a člověk je jí zcela obklopen.“ Z tohoto způsobu práce jasně vyplývá, že se jedná především o vnější podněty k hereckému výkonu. Vědomí, kde má herec v určité chvíli být, jakou pozornost má u diváků vzbudit, jak hlasitě musí mluvit, aby ho bylo slyšet. Píše:“ Znamenalo to tedy existovat celou dobu v roli, v napětí a v situaci, protože se „nebylo kam schovat“, kamkoli mohl kdykoli přijít divák, kdykoli se mohl nějaký herec pustit do dialogu. Musel jsem si tedy vytvořit konkrétní průběžné jednání v čase, kdy se neodehrávaly scénářem předepsané situace mé postavy, ale přesto bylo nutné nějak jednat. Musel jsem improvizovat, interagovat s ostatními herci a diváky, ale zároveň na sebe nestrhávat pozornost, aby divákům neunikaly v tu chvíli podstatnější děje, nezbytné pro pochopení příběhu. Zároveň, díky velkému počtu repríz, se Michal Lurie s postavou Aloise Kvasničky nakonec snad nejvíc ze všech svých postav, jak sám píše „sžil“ – to znamená dodatečně pro sebe objevil i podněty vnitřní. Ale tato pozorování jsou spíše vedlejší linií práce: hlavním tématem zůstává pro Lurieho, jak si předsevzal, srovnání způsobu zkoušení, možná spíše přístupu ke zkoušení, ze kterého vychází vztah ke zkouškám, jejich intenzita, vnitřní zainteresovanost herců na celé inscenaci.

Je zjevné, že diplomant dává přednost práci, do které jsou přítomní zainteresováni, žijí s tématy i nad rámec zkoušení a společně objevují další možnosti. V tom smyslu ocenil inscenaci Ole je frajer, kterou v režii Zuzany Burianové nazkoušel pro olomoucké divadlo Na cucky. Mnohé z nadšení projektových divadel však postrádá ve svém novém angažmá v libereckém

Divadle F.X. Šaldy. Na základě této diplomové práce je možné považovat pozorování Michala Lurieho za nepodjaté, argumenty pro i proti užívá i při popisu zkoušení inscenace Morčata se souborem Tygr v tísni ve Vile Štvanice. Všechny reflexe tohoto druhu jsou pro samotného diplomanta potřebné pro další hereckou práci a pro školu mohou být zajímavé, protože mezi zmiňovanými dramaturgy a režiséry jsou téměř vždy převážně naši bývalí studenti a absolventi.

Jsem si jista, že kdyby si na psaní diplomové práce Michal Lurie vyhradil více času, mohl dojít k ještě zajímavějším závěrům, a to především pro sebe. Nahromaděné zkušenosti jsou však v časové posloupnosti přehledně popsány, všechny jsou - někdy víc, někdy méně - vztaženy ke zvolenému tématu.

Práci doporučuji k obhajobě.

Otázky:

Zmínil jste se o inspirativním vlivu kostýmu Jany Prekové v inscenaci Morčata. Mohl byste reflektovat svůj vztah ke kostýmu na nějaké práci v divadle DISK?

Rozvedte, prosím, ještě více, úvahu o tom, kdy je dobré se ptát a kdy je lépe nejdříve zkusit – a pak se ptát.

V Praze 5. 6. 2018

MgA.Jaroslava Šiktancová, Ph.D.